

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
CARL OTTO LENZ

fremSAT den 30. marts 1995 *

1. Rådets direktiv 89/392/EØF af 14. juni 1989 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om maskiner¹ og Rådets direktiv 91/368/EØF af 20. juni 1991 om ændring af direktiv 89/392/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om maskiner² skulle have været gennemført i national ret af medlemsstaterne inden den 1. januar 1992³.

2. I den foreliggende traktatbrudssag har Kommissionen nedlagt påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har overtrådt sine forpligtelser i henhold til fællesskabsretten ved ikke rettidigt at have vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme de to direktiver. Kommissionen har endvidere påstået Den Italienske Republik tilpligtet at betale sagens omkostninger.

3. Den Italienske Republik bestrider ikke, at den ikke har efterkommet sin forpligtelse til at vedtage de regler, som er nødvendige for at gennemføre de nævnte direktiver.

4. Til sit forsvar har Den Italienske Republik dog henvist til, at Kommissionen i sin begrundede udtalelse af 28. maj 1993 havde fastsat en frist på to måneder for Den Italienske Republik til at efterkomme sine forpligtelser. I løbet af denne periode vedtog Rådet imidlertid yderligere to direktiver — direktiv 93/44/EØF af 14. juni 1993⁴ og direktiv 93/68/EØF af 22. juli 1993⁵ — om ændring af direktiv 89/392. Den fællesskabsretlige regulering, som sagsøgte i henhold til det af Kommissionen anførte ikke har tilpasset sin lovgivning til, var derfor ikke længere aktuel. Der var alene tale om et traktatbrud af formel karakter, og der er ikke hjemmel i artikel 169 til at anlægge sag på dette grundlag. Det af Kommissionen indbragte søgsmål bør derfor afvises på grund af manglende retlig interesse.

5. Dette anbringende fra Den Italienske Republik kan ikke lægges til grund. Som Kommissionen med rette har gjort gældende, behøver den ikke at påvise nogen retlig interesse under udøvelsen af sine beføjelser efter EF-traktatens artikel 169⁶. Ligeledes berettiget er Kommissionens bemærkning om, at medlemsstaterne heller ikke for så vidt angår direktiver, der i tidens løb ajourføres relativt

* Originalsprog: tysk.

1 — EFT L 183, s. 9.

2 — EFT L 198, s. 16.

3 — Jf. artikel 13, stk. 1, i direktiv 89/392 og artikel 3, stk. 1, i direktiv 91/368.

4 — EFT L 175, s. 12.

5 — EFT L 220, s. 1.

6 — Jf. allerede Domstolens dom af 4.4.1974, sag 167/73, Kommissionen mod Frankrig, Sml. s. 359, præmis 15.

ofte, har adgang til at unddrage sig deres forpligtelse til at gennemføre disse. I så tilfælde ville der blive sat spørgsmålstejn ved hele den indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning. Sagsøgtens synspunkt ville alene have en vis berettigelse, såfremt den manglende gennemførelse af et direktiv bliver overflødig i kraft af en senere ændring af fællesskabsretten, dvs. i tilfælde, hvor det pågældende direktiv ophæves ved et senere direktiv. Dette er tydeligvis ikke tilfældet her (og sagsøgte har da heller ikke fremført argumenter herom).

6. I sin åbningsskrivelse af 20. maj 1992 havde Kommissionen ikke alene opregnet direktiv 89/392 og direktiv 91/368, men også

påtalte den manglende gennemførelse af seks andre direktiver. I svarskriftet har Den Italienske Republik gjort gældende, at denne fremgangsmåde kan give anledning til forvirring, og at EF-traktatens artikel 169 foreskriver en strengt formel fremgangsmåde. Der står uklart, hvorvidt sagsøgte med disse bemærkninger fremsætter en formalitetsindsigelse. Også hvis dette skulle være tilfældet, kan påstanden ikke tages til følge. Intet er til hinder for, at Kommissionen i forbindelse med et og samme traktatbrudssøgsmaal følger mere end et traktatbrud. Der hersker desuden ingen tvivl om, at Den Italienske Republik var klar over indholdet af det traktatbrud, som den bebrejdes. Dette ses allerede af argumentationen i svarskriftet om, at gennemførelsen af de to omtvistede direktiver blev udskudt, fordi direktiverne 93/44 og 93/68 i mellemtiden var blev vedtaget.

Forslag til afgørelse

7. Derfor foreslår jeg, at Kommissionen gives medhold, og at Den Italienske Republik tilpligtes at bære sagens omkostninger.